

Ломакіна О. П. Засвічуються зорі. – Д. : Гамалія, 2008. – 56 с.

Під час зустрічей із творчою молоддю присутні іноді відносяться до неї з відомою долею скепсису: то дуже пристрасно перехвалюють музикантів, молодих композиторів, поетів, то, навпаки, виражають незадоволення.

Але на перше місце завжди ставиться професіоналізм авторів, їх фундаментальні знання в багатогалузевих досягненнях мистецтва, літератури, науки і техніки. Використання науково обґрунтованих істин та положень, глибокі знання тієї галузі, яку поет використовує у своїй творчій діяльності, викликають у читачів повагу та відданість.

Зустріч з Оленою Ломакіною, студенткою філологічного факультету Києво-Могилянської академії, виявила величезний інтерес до методології і підходу юної поетеси до збереження, примноження чарівної української природи.

Автор добре розуміє, що наука «екологія» – це вчення про середовище, місце проживання організмів і взаємовідношення організмів між собою і навколишнім середовищем. Але екологія не вивчає соціальні процеси, а людину досліджує тільки як організм. Екологія не займається банками, комерцією, політикою, економікою, соціальними питаннями. Ці питання вивчає нова наука – «охорона навколишнього середовища людини».

У 1973 році на сесії ООН була створена Програма по навколишньому середовищу (ЮНЕП – United Nations Environment Programme), яка функціонує і дотепер.

Поетеса буде свою творчість на основі взяття в розрахунок наукових канонів найгострішої загальнопланетарної проблеми охорони навколишнього середовища людини – енвайронментології, керується загальноновизнаними усвідомленими істинами про поезію, яка входить до соціальної частини учення про навколишнє середовище людини. Ця нова інтегральна наука є подальшим розвитком екології, і вона базується на стику природничо-історичних і соціально-економічних наук.

Любов до рідної природи, успадкована від сімейних принципів життя, лягла в основу багатьох віршів збірки. Автор майстерно та вдало використовує красиві епітети, вдалі метафори, образні та влучні порівняння: «Чарівний золотистий ранок», «Промінчастий світанок», «Дзвіночка листя забриніло», «Роси намисто», «Зорі палають яскравим вогнем, Небо вмивається срібним дощем», «Сверкают перламутром капли дождя», «Плакал дождь осенними слезами», «Синий ковер полуночных небес», «Золотом, будто звездами, вышит», «Ветер и листва сопровождают».

Дідусь та бабуся поетеси відіграли, безумовно, значущу роль у світосприйнятті, своєю любов'ю до внучки вони радше підсвідомо, ніж свідомо, прищепили їй любов до рідної землі та українського слова, учили любити і квітку в садку біля хати, і колосок на достиглому серпневому полі, і грайливого метелика на дзвіночку, що цвіте «бузковим цвітом». Втрату цих двох близьких людей дівчинка переживала важко...

«Тебе нема. І щоб це пережить
Не день, не два, не рік – життя потрібно,
Так іноді ця втрата заболить,
Сльозами щирими проллється дрібно.»

«Ти так багато значила для мене,
Мені ти ладна була дати все...»

«Так рано в тебе посивіли скроні,
І дуже рано ти з життя пішла,
Не пестять мене зморщені долоні,
Що завжди були сповнені тепла.»

Свої перші рядки поетеса написала ще у 8 років. Її дитячий світогляд значною мірою був сформований під впливом сільської природи, де серед мальовничих ландшафтів Полтавського краю вона проводила в дитинстві багато часу. Це вже згодом Оленка напише про «Край расцветающих вишен»:

«Вишни цветут, словно детство лучистое,
Словно незыблемость истин,
Их белизна так чарующе чистая,
Прячется в зелени листьев.»

Або:

«По небу сивий стелиться туман,
Гуде бджола над скронями у серпня,
В повітрі мов отой п'янкий дурман,
Порозкидав своє духмяне зерня.»

Жовтіють недокошені поля,
У зелені красуються діброви,
Прекрасна в серпні матінка-земля,
А восени ще краща – кольорова!»

Однаково майстерно вдається автору змалювати красу природи в усі пори року. Навіть похмура зима під її пером зігріває землю, щоб навесні подарувати світу проліски.

«Снежный пушистый ковер
Сады и поля согреет,
Но зимний растает покров,
Подснежник зазеленеет.»

А коли прийде весна і пролісок справді зазеленіє, тоді

«В дали небесной стая мчится
Крылатых птиц. Они гурьбой
Весной решили возвратиться
Из края теплого домой.»

Та все ж найбільше дівчина любить літо:

«Лето, лето, где ты, где ты?
Почему же тебя нету?»

Але вже

«Жовтою струною
Забриніла осінь,
Звіяв літо вітер,
Ніби сивий дим.
Дошовою млою
Вкрились гілки сосен,
Промайнуло літо,
Осінь йде за ним.»

Насолоджуючись красою осені, автор впевнена, що осінь

«...такая пора,
Что многим подарит минуты
Счастья, тепла и добра.»

У своїх віршах Олена з радістю зустрічає схід сонця і прийдешній день:

«Роса виблискує яскраво на траві
У неосяжній вранішній імлі.
Туманом оповитий сонця схід,
Здається, що радіє цілий світ.»

Або:

«За синей каймой горизонта
Будто факел, зажегся рассвет.»

Автор також милується миттю, коли заходить сонце:

«Огни загорелись вечерние,
День уходящий погас.»

Час, коли «звезды сверкают весенние», вона називає «торжественным». Для неї зірки – то живі істоти, які вміють розмовляти та здійснювати бажання:

«На ночное небо посмотри,
На луну, на яркий звездопад...»

Поетичне слово для юної поетеси – це засіб вираження її почуттів.

«Если чувства переполняют,
Из тетради я вырву листок,
Еще ручку возьму из пенала,
На листе напишу пару строк.
Стих пишу свой по строчкам, по строчкам,
Подбирая, рифмуя слова.
Как мозаику, все по кусочкам
Строить так, чтоб картинка была.»

Складання віршів – це заняття, яке приносить їй насолоду і задоволення:

«Я поэтом, конечно, не стану,
(Стане, неодмінно стане!)

Но пишу для себя, для души,
Вдохновение пусть посещает,
И еще напишу я стихи.
И пусть кто-то задачи решает
Или пусть что-нибудь создает,

Ну а я... Я стихи сочиняю
В час досуга – вот хобби мое!»

Перші секрети своєї ще дитячої душі дівчина довіряє теж поетичним рядкам і викладає їх у своєму щоденнику, у якому вона пише «о глубинах наивной, еще детской души». Бо ніхто, крім поезії, навіть вітер не зможе вберегти того секрету:

«Не знаю я, ветер, но сможешь ты вряд ли
Бумаге доверенный мною секрет
Хранить. И лишь если я вдруг пожелаю
Сказать... Но, наверное, все-таки нет...»

Поезії та її могутньому слову присвячений також вірш більш пізнього періоду «Поезіє, ти щира та лукава».

Свої почуття, переживання, різні відтінки настрою особливо яскраво Олена передає образами природи. У вірші, який так і називається «Мої переживання, виражені образами природи», читаємо:

«Як настрої ліричний бува
То мовби на серці весняно,
Бурхлива відлига трива,
І сніг скам'янілий, все тане.
Дерева розправлять від сну
На зиму заховані віти,
І мовби стрічають весну
Зі мною дорослі і діти.
Похмуρο коли на душі,
Якщо навіть літо буває,
Здасться, осінні дощі
По той бік вікна не вгавають.»

Свої перші дівочі мрії поетеса асоціює з красою та багатогранністю природи. Її мрії там,

«...де цвіте весна весела,
Гай шумить, гуде бджолиний рай,
Де веселка вабить кольорами,
І дзвіночок лісовий дзвенить,
І погідне небо понад нами
Схоже на волошкову блакить.
Де існує щастя мить чарівна,
Що усміх дарує наяву...
Це і є та мрія ніжно-дивна,
Що я нею тішусь і живу.»

У декількох віршах збірки оспівана неземна краса Криму та неозорої морської гладі. Це спогади про незабутній відпочинок у Форосі, Ласпі, Ялті...

«Теплое море, синее небо,
Галька прибрежная, легенький бриз,
Горы высокие, скалы далекие,
Запах магнолий, густой кипарис.»

Олена Ломакіна народилася 1990 року в м. Дніпропетровську. Навчалася в гімназії № 57 та ліцеї інформаційних технологій, який закінчила в 2007 році із золотою медаллю.

Зараз Олена – студентка факультету гуманітарних наук Києво-Могилянської академії.

Талановита людина в усьому талановита. Навчаючись у технічному ліцеї та блискуче за-своївши комп'ютерні та інші дисципліни, Олена незмінно посідала призові місця на міських та обласних олімпіадах з української та російської мови й літератури, а також на конкурсах знавців української мови ім. П. Яцика. У 2005 році стала призером IV етапу Всеукраїнської олімпіади з української мови та літератури. Саме під час цієї олімпіади, коли були

«Вже позаду всі випробування,
Проминув час хвилювання і тривоги»

і потяглися «хвилі довгого чекання» результатів олімпіади, з'явився її вірш «Звернення до перемоги», у якому Олена палко прагне

«...щоб здійснились сподівання
Досягти жаданої мети,
Щоб крізь хвилі довгого чекання
Я змогла, змогла перемогти!»

І змогла! І перемогла! Це була перемога високого гатунку...

У збірці є вірш, присвячений ще одному райському куточку України – Карпатам. Цей вірш містить дуже конкретну, практичну інформацію про рослинний і тваринний світ карпат-

ського краю, його рельєф та корисні копалини. Це й не дивно, адже він був написаний на урок географії, коли темою уроку були Карпати.

Разом з Оленою читачі збірки можуть відвідати також «Перлину Черкащини» – Софіївський парк в Умані. Читаючи цей вірш, ніби і справді потрапляєш на Олімп, «в далекий грецький світ античний», «світ Одисеї й Іліади», і здається, що не для Софії, а саме для тебе граф Потоцький звелів створити ці «озера, гроти, води рік». Усе настільки «прекрасне невимовно», що

«Куточком райським сміло можна
Цей парк казковий називати.»

Олена зачарована також красою і величчю столиці нашої держави – древнього Києва. За словами автора, Київ, безумовно,

«...можна справедливо назвати
Кращим із столиць.»

Є в збірці і вірш, присвячений мамі. Адже це вона прищепила юному даруванню перші паростки любові до рідного слова:

«Да,
Для мене, моя мамочка, ты
Идеалом тепла, доброты
Понимания будешь всегда.»

Більшої, ніж ці щирі слова, нагороди, для матері і не потрібно.

Цей вірш покладений на музику талановитого дніпропетровського композитора Галини Логвинової.

Заключним акордом збірки є вірш про Україну та її невмирущого генія – Т. Г. Шевченка.

Дівчина любить свою країну, бо Україна для неї, як і для всього народу, це – «ненька славна, доля, радість і печаль».

«...я патріотка теж,
І з цією я любов'ю йтиму
По життю. Вона не знає меж.»

І цієї любові її навчили батьки, а ще – поезія Шевченка. Бо

«Він писав лиш тільки для народу,
Не за себе – за народ страждав,
України незвичайну вроду
Він у своїх творах оспівав.
Про садок вишневий коло хати,
Що схилилась вбого край села,
І як жде вечерять рідна мати –
Думка ця найкращою була.»

Тож від успадкованої любові до своєї землі й українського слова, до батьків та дідів-прадідів, до настоящего на духмяних травах і зігрітого сонцем колоска, до найкращих у цілому світі краєвидів рідного краю і народилася ця збірка, останню сторінку якої ми щойно перегорнули.

Зовсім скоро у видавництві «Гамалія» вийде друком нова збірка Олени. Побажаємо ж цій обдарованій дівчині, щоб на її поетичному небосхилі засвічувалися зорі нових і нових збірок. Нехай її щаслива зірка буде найяскравішою серед поетичних Галактик. Нехай відшліфується до діамантового блиску її поетичне слово, а її творча і людська доля буде щасливою та осяйною.

Н. А. Білова,
професор Академії митної служби України

А. С. Яценко,
студент юридичного факультету
Київського національного університету ім. Т. Г. Шевченка